tertio ꝙ ad maiorē ꝑdictoꝝ noticiā ha bendā autor ponit duas regulas. Quarū ꝑma ē t̃mi⁹ cōis v̾bo suppōnēs l' ap ponēs habente vim ampliādi q̄ ad sup posita a se vel ab alio ampliat̃ ad ea que possunt esse sub forma termī supponētis Et declarat̃ in illo exēplo vt dicēdo ho mo ꝑt esse albus iste termī⁹ hō q̄ nō so lū supponit ꝓ hoīb⁹ q̄ erāt sed etiā ꝓ ho minib⁹ q̄ sunt. Et d̾r notant̃ a se ꝓpter v̾ bum qđ hꝫ virtutē ampliatiuā sic̄ illud apponens v̾rbo habente vim amplian di quo ad tp̄s supponit ꝓ illis q̄ sunt ⁊ erunt sub forma termini supponētis. vt hō necessario ē aīal. vbi tā aīal q̄ꝫ homo supponūt ꝓ his q̄ sunt ⁊ erūt ⁊ ista ampliatio nō ꝓuenit ex ꝑte illi⁹ q̄ꝫtum ad oēs d̾ras tēpoꝝ ⁊ verbum magis ꝓ prie causat ampliationē respectu tēpoꝝ q̄ꝫ suppositoꝝ Sciendū q̄rto ꝙ hec dictio possibile ampliat ꝓ suppositis tm̄. s̄ ex ꝯn̄ti ampliat ꝓ tēporib⁹. s̄ ecōuerso ē de necessario impossibile āt ampliat ad om̄e tempus sic̄ necessariū habet d̾e vt d̾r cōtingens aūt ad futura sicut possibile licet nō sit ita determiatū quo ad suā causaꝫ sicut possibile. Ex istis ꝑt videri quō cōtingat dictionē ampliare terminū. qꝛ sicut agens reale nō hn̄s impedimētū agit in oī illo ad qđ potest extendi sua virt⁹ sicut agens rōnis vt puta dictio ampliatiua nō hn̄s impedimentū agit in oī illo ad qđ ꝑt extendi sua virtus ꝓpter hoc ꝙ hec dictio possibile vl' potēs ampliat terminū cōem cui addit̃ ad presentia supposita ⁊ ad futura qꝛ hꝫ virtutē ampliandi quo ad illa tp̄a. Cōtra ꝑdicta arguit̃ ꝑmo sic Aliqđ album esse nigrum est impossibile. ⁊ tm̄ ꝑt eē verū quia res alba potest esse nig̃ qꝛ res alba potest esse nigra ergo impossibile ꝑt esse veꝝ Secūdo arguit̃ Sortem videre omne astrū est impossibile cū visus circa vnū cū ꝑt esse veꝝ qꝛ successiue potest eē videre ergo impossibile ꝑt esse verū Tertio arguit̃ termin⁹ cōmunis stans ꝓ ꝑsentibus ⁊ futuris restringit̃ vt postea patebit in restrictionibus ergo nō ampliat̃ Quarto arguitur. Ista dictio possibile ampliat non solū ꝓ suppositis sed etiā ꝓ tēporib⁹ g̊ videt̃ ꝙ male exemplificat̃ de ea in secūda regula Quinto arguit̃ impossibile ⁊ contingens ampliāt sicut necessariū ⁊ impossibile g̊ debet etiā regula poni de ip̄is Ad ꝑmū d̾r ꝙ albū ⁊ nigrū possunt capi dupliciť. Uno mō formaliter ⁊ sic maior est falsa ⁊ impossibilis. Alio mō materialiter ⁊ sic est possibilis ⁊ vera ⁊ sensus est qꝛ res habens albedinē ꝑt suscipere nigredinē ⁊ illud ē verū ⁊ possibile Ad secundū d̾r ꝙ est vera si ponat̃ inesse eodē modo quo est possibilis scꝫ successiue sortes ei ꝑt videre oē astrū successiue ⁊ nō simul Ad tertiuꝫ d̾r ꝙ termin⁹ cōis disiunctiue stans ꝓ ꝑsentibus ⁊ futuris ~~tamen~~ restringit̃ eo ꝙ ad veritatem disiunctiue sufficit alterā ꝑtē esse verā sed termin⁹ cōis copulatiue stans ꝓ ꝑsentibus ⁊ futuris bene ampliat̃ ⁊ sic est in ꝓposito. Ad quartū d̾r ꝙ hec dcō possibilis ampliat quo ad tp̄a hoc tm̄ ex consequēti est sed ꝑmo ⁊ ꝑ se ampliat quo ad supposita Ad q̇ntū d̾r ꝙ cōtingēs ⁊ impossibile possunt satis intelligi ꝑ necessariū ⁊ possibile. Et autor posteri⁹ agit d̾ illis duobus scꝫ necessario ⁊ possibili qꝛ sūt modi affirmatiui alij vero negatiui.

Appellatio est

acceptio. Iste est quart⁹ tractat⁹ paruoꝝ loycaliū i quo Postq̄ꝫ autor sup̱ius determinauit de ampliatione. Ita ꝯn̄t determiat de appellatōne ⁊ qꝛ ampliatio perficit ⁊ augmentat suppositionem. Appellatio vero quodāmodo diminuit Ideo ꝑus determinat de ampliatione q̄ꝫ de appellatione ⁊ ꝑus de appellatōne anteq̄ꝫ de restrictō

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-220/0328
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG